

Phần 11

Chương 31

Trình Y biết rõ ăn than là có hại cho cơ thể người, đối với động vật cũng không tốt, nhưng con thỏ lại ăn cao hứng như vậy. Cũng bởi vì ăn than nên nó càng ngày càng có tinh thần, điều này chứng tỏ than này cũng không có hại như cô suy nghĩ, ít nhất đối với sinh vật bị nhiễm ôn dịch mà nói là vô hại. Tại sao như vậy? Có lẽ cây cối ở đây và thời hiện đại khác nhau, than gỗ không có chất độc hại, có lẽ là trong cơ thể sinh vật bị ôn dịch có bao hàm bệnh khuẩn nào đó có thể tiêu hóa độc tố trong than củi, hình thành hiệu quả ‘lấy độc trị độc’.

Bất kể là nguyên nhân gì, đối với con thỏ không có hại hẳn là cũng vô hại đối với cơ thể người, cho dù có hại cũng phải thử! Không thử thì sẽ chết, thử thì có tám phần hy vọng!

Liên tục hai lần thấy con thỏ gặm than củi, chính là cảnh cây bình thường, trong bộ lạc thường hay dùng nó nhóm lửa. Chung quanh đây chỉ có một bộ lạc chính là bộ lạc mà A Man và Trình Y đang sống - Tạt Tang bộ lạc, chắc chắn con thỏ ăn than củi là từ trong tộc.

A Man và Trình Y trở về liền ôm hết nhánh cây còn lại chất đống tại chỗ rồi thiêu cháy, những nhánh cây dài đều bị họ bẻ đôi rồi đốt đi.

Âm thanh ‘răng rắc’ trên đồng lửa phát ra, hiện tại trời đã tối, ánh lửa sáng ngời chiếu rọi khắp nơi. A Man và Trình Y ngồi nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, chỉ cảm thấy ánh lửa bốc cháy giống như là hi vọng sáng ngời, càng cháy nhiều phảng phất như hy vọng cứu sống tộc nhân sẽ càng lớn hơn một chút.

Sau khi tất cả nhánh cây cháy hết thì A Man dập tắt lửa, cầm quạt quạt trong chốc lát, chờ than bớt nóng thì hai người ôm nhánh cây chất đống đi đến phòng cách ly, trên đường Trình Y đưa khẩu trang cho A Man.

Tuy trời đã tối, nhưng các bệnh nhân vẫn chưa có ngủ, ôn dịch giày vò làm cho bọn họ không thể nào ngủ được. Có vài người nhà của người bệnh bởi vì mệt mỏi mà đang ngủ gật, thấy hai người Trình Y bước vào thì mở mắt ra.

“Các người ăn cái này, sau khi ăn xong thì sẽ khỏe hơn.” Trình Y đem than gỗ phân phát cho người nhà người bệnh, để bọn họ đốt cho người bệnh ăn, còn những người không có người nhà thì cô sẽ giúp bọn họ.

Vốn Trình Y cho rằng bệnh nhân sẽ không dễ dàng nghe lời của cô ăn cái không thể tưởng tượng này, ai ngờ không cần cô phải dùng nhiều lời khuyên giải như thế nào. Chỉ cần nói cái này có thể cứu bọn họ các bệnh nhân rất phối hợp mà há miệng gặm cắn. Người bệnh nhẹ thì tự mình cầm than củi gặm cắn, còn người bệnh nặng thì Trình Y bón cho họ từng chút một. Cô giúp bệnh nhân nữ bên này, A Man đi phòng khác giúp nam nhân.

Trong nội tâm Trình Y thật sự rất bất ổn, tuy có thể khẳng định thứ này có thể trị bệnh ôn dịch, nhưng khi chưa nhìn thấy hiệu quả thì vẫn rất lo lắng. Không biết mỗi người nên ăn bao nhiêu than củi thì phù hợp, lại không thể bắt tới một con thỏ hỏi chuyện này. Cái này chỉ có thể dựa vào quan sát mà quyết định, đến tốt cùng vài ngày sau có tốt hơn hay không cũng không biết. Chỉ hi vọng có thể lập tức nhìn thấy hiệu quả. Nếu không cô sợ vụ y lại là tà thuyết mê hoặc người khác gây ra thêm tai họa cho nhiều hài tử đáng thương.

Sức đề kháng của phụ nữ và trẻ con yếu hơn nam nhân trưởng thành rất nhiều, lúc này người bệnh chiếm đại đa số là phụ nữ và trẻ con, chiếm tới bốn gian phòng, các nam nhân chỉ có hai phòng. A Man cho họ ăn than củi xong đi ra thì Trình Y còn chưa có ra.

Chờ Trình Y giúp người bệnh ăn than củi xong đã là nửa đêm, hai người ôm tắt cả cành còn thừa thả lại chỗ thường nhóm lửa ăn cơm.

“Chúng ta đi tìm Ada chứ?” Trình Y mặc dù mệt mỏi đầu đầy mồ hôi nhưng lại biểu hiện ra vui sướng vì có hi vọng.

A Man nhíu mày nghĩ nghĩ, cuối cùng gật đầu nắm chặt tay Trình Y đi tới nhà tộc trưởng.

Vợ chồng tộc trưởng đang ngủ, A Man đi tới cách cửa phòng mười thước thì dừng lại cất giọng kêu: “Ada, a mẫu.”

Kêu vài lần cuối cùng cũng đánh thức tộc trưởng đang thối mặt đi ra: “Hơn nửa đêm ồn ào cái gì?”

A Man dẫn Trình Y tiến lên, mang theo xâu hổ xin lỗi tộc trưởng nói ra mục đích của mình về chuyện than củi. Công bố lần này tộc nhân được cứu rồi, muốn tộc trưởng mở lời không cần thiêu sống hai hài tử.

“Vớ vẩn!” Tộc trưởng nghe vậy thì giận dữ, mắng to A Man sau lại hung hăng trừng Trình Y: “Người thiếu chút nữa xúi giục A Man làm chuyện xấu, Vu Thân mở miệng yêu cầu đồng nam đồng nữ, chúng ta nhất định phải đưa, đừng nói cái gì nữa, trở về đi!”

“Ada! Xin ngài tin tưởng chúng ta!” Trình Y rất sợ tộc trưởng, nhưng mạng người quan trọng nhất, cô nhất định đem sợ hãi ném đi.

“Cút!” Tộc trưởng hét lớn một tiếng, lại trừng A Man và Trình Y tức thì xoay người trở về phòng.

Bọn họ gây ra động tĩnh có chút lớn, đánh thức vài nhà ở gần đó, có mấy người ló đầu ra xem họ cãi nhau. Khi tộc trưởng bỏ đi liền trợn mắt nhìn A Man và Trình Y, người khác còn hùng hục hổ hổ mắng họ mấy câu. Phàn nàn bọn họ không có lòng tốt muốn hại người, mắng Trình Y là người ngoại tộc muốn hại người bản tộc.

Nghe được vài lời mắng chửi cố ý cho cô nghe, tâm Trình Y liền lạnh lẽo. Lần đầu tiên cảm thấy mê man, lúc học y thầy giáo luôn nhắc nhở bọn họ thầy

thuốc phải có tâm nhân từ, phải xem cứu người là nhiệm vụ của mình, lời này cô luôn ghi tạc trong lòng. Tự nhiên bác sĩ bọn họ luôn đem sức khỏe và cảm nhận của người bệnh đặt ở vị trí hàng đầu, nhưng bây giờ cô cấp bách muốn cứu người vì sao người ở đây lại chán ghét và phản đối.

Cứu người là sai lầm rồi sao? Vì sao lại bị tộc nhân bài xích tới nước này?! Đến tột cùng vì không muốn đả tặc tộc nhân, uổng phí sinh mạng và y đức buông tha cho việc cứu hai đứa hài tử, hay là vì chính nghĩa cùng mạng người, không tiếc đả tặc cùng tộc nhân, cùng tà thuyết mê hoặc người khác của vụ y đối chấp?

“Chúng ta trở về đi.” A Man thở dài, lo lắng kéo Trình Y như đi vào cõi thần tiên hư vô trở về phòng.

Tuy mệt gần chết, huyết dịch toàn thân đều điên cuồng khiêu nại muốn nghỉ ngơi nhưng Trình Y vẫn là ngủ không được. Vừa nhắm mắt lại là thấy hình ảnh hai đứa nhỏ đang giãy giụa trong ngọn lửa tàn khốc, ngủ đối với cô mà nói là một loại tra tấn tinh thần.

A Man cũng không có ngủ, xem như hắn là người duy nhất trong bộ lạc luôn ủng hộ Trình Y vô điều kiện. Chỉ là lực lượng một người quá mức nhỏ bé, hắn muốn giúp cũng đành bất lực, nếu tiếp tục kéo dài chỉ sợ bọn họ sẽ bị toàn bộ tộc nhân phỉ nhổ, đến lúc đó bao nhiêu công sức bấy lâu đều không có được kết quả tốt rồi.

“Trình Y, đừng can dự vào chuyện này nữa, trước kia trong tộc cũng từng thiêu sống qua đồng nam đồng nữ tế lễ Vu Thần, cuối cùng thiên tai thật sự qua đi, cho nên lần này người không có khả năng thuyết phục được tất cả tộc nhân!” A Man trịnh trọng khuyên nhủ.

Trình Y bởi vì giấc ngủ không đủ mà lộ vẻ chua xót hai mắt phấp phỏng nước nở nói: “Ta đã biết.”

Một người làm sao đối kháng với lực lượng mấy trăm người? Những người kia quá mức mê tín, quá mức ngu xuẩn. Các tộc nhân đã không tin tưởng thì cô cũng sẽ buông tha thôi, chỉ đáng thương hai hài tử đáng yêu bị các tộc nhân ngu xuẩn hại chết. Hi vọng sau khi chết hai đứa nó có thể đi lên thiên đường để không còn ai có thể hại mạng sống của bọn nó...

Hai người đều không có cảm giác buồn ngủ, thẳng đến khi trời sáng mới mệt mỏi vô cùng mà ngủ đi một lát. Cảm giác giống như chỉ vừa ngủ gật, Trình Y và A Man bị âm thanh âm ỉ bên ngoài đánh thức. Hai người vội vàng mặc quần áo tử tế rồi đi ra cửa, nhìn thấy gương mặt tươi cười vui vẻ của các tộc nhân liền nghi ngờ tiến lên hỏi đã xảy ra chuyện gì vui vẻ như vậy.

“Tất cả người bệnh đều tốt hơn, bọn họ sẽ không chết!”

“Vu Thần bị chúng ta nhiều ngày không đi săn không ăn thịt, còn vì lão nhân gia ngài mà chọn đồng nam đồng nữ mà cảm động!”

“Hiện tại các bệnh nhân đã tốt, chỉ cần thiêu đồng nam đồng nữ thì toàn bộ bọn họ sẽ khỏi hẳn!”

Bởi vì hưng phấn, các tộc nhân không để trong lòng chuyện A Man và Trình Y tìm mọi cách cản trở, vui vẻ giải thích cho bọn họ.

Trình Y và A Man liếc mắt nhìn nhau, sau khi cảm ơn người kia liền chạy tới phòng cách ly.

Phòng cách ly rất náo nhiệt, có không ít tộc nhân vây xem ở bên ngoài. Ở bên trong người bệnh sợ lây cho người khác nên không ra khỏi cửa chỉ ở bên trong vui mừng kêu to.

Đi vào, Trình Y phát hiện các bệnh nhân tối hôm qua toàn thân còn suy yếu hai má đỏ bừng lúc này đều có tinh thần, mặt không đỏ ánh mắt cũng trong trẻo hơn. Có vài người không có khí lực phải nằm mấy ngày bây giờ không cần người vịn cũng có thể tự mình ngồi dậy. Loại chuyển biến này thực sự làm cho người ta hưng phấn, hèn chi tất cả bọn họ vui mừng đến mức không để ý cổ họng đang đau mà kêu gào ăn mừng.

Đây là than gỗ có tác dụng! Trong nội tâm Trình Y vô cùng tin tưởng sự thật này, cô rất vui, có thể lần đầu tiên cứu được nhiều người như vậy, so sánh với ông trời cho thêm mười năm tuổi thọ còn vui mừng hơn.

Những người này sau khi nhiễm bệnh thì không ngủ được, tối hôm qua sau khi Trình Y tới cho bọn họ ăn than củi không bao lâu thì liền ngủ mất, ngủ một giấc đến tận hừng đông. Sau khi tỉnh dậy thì phát hiện thân thể khỏe mạnh hơn, biết là thanh củi tối hôm qua Trình Y mang tới đã cứu mạng bọn họ, bởi vậy khi nhìn thấy cô thì lộ ra nụ cười cảm kích.

Mấy ngày không ngủ ngon, bởi vì không có khẩu vị cũng không ăn được gì, hiện tại ai cũng đói bụng kêu gào muốn được ăn no.

“Các người chờ, ta đi nấu cơm!” Trình Y mừng đến chảy nước mắt, lau nước mắt rồi cùng người nhà bệnh nhân đi ra ngoài bận rộn nấu cơm.

A Man thoát nhìn không thể bình tĩnh hơn Trình Y, kích động đến miệng luôn cười toe toét. Thấy Trình Y đi ra liền chạy tới ôm cô xoay quanh mấy vòng mới buông ra, cười đến con mắt đều híp lại, lớn tiếng nói: “Chúng ta thành công!”

“Ừ!” Trình Y cười trong mắt chứa lệ gật đầu.

Bây giờ không phải là thời điểm chàng chàng thiếp thiếp, hai người ra đều tự bận việc của mình, A Man hỗ trợ đi tìm nhánh cây nhóm lửa, Trình Y đi bờ sông rửa rau lấy nước.

Các bệnh nhân chuyển biến tốt cũng không thay đổi được cái gì, đồng nam đồng nữ vẫn bị thiêu sống như cũ. Tới gần giữa trưa các tộc nhân ôm hai hài tử khóc cả đêm, đói bụng cả đêm đi ra. Trên khoảng đất trống trong bộ lạc cắm hai

cọc gỗ cao cao, đem hai đũa nhỏ cột vào trên cọc gỗ, dưới chân bọn chúng chất đầy củi khô và cỏ khô, cỏ và củi khô này được chất đống kéo dài tới ba thước trước mặt bọn nhỏ.

Các tộc nhân làm thành một vòng nhìn bầu trời, chờ mặt trời chuyển đến giữa trưa thì châm lửa. Vu y ngồi giữa vòng vây của tộc nhân, ngồi xếp bằng hai tay hợp thành hình chữ thập miệng đọc chú ngữ. Tộc trưởng cũng đứng ở trong vòng, hẩn phụ trách duy trì trật tự.

Hai đũa trẻ khóc đến cổ họng khàn khàn hoảng sợ nhìn qua cỏ khô chông chất dưới chân, con mắt sung đỏ bắt đầu rơi lệ.

“Không cần đốt chết ta, không cần đốt chết ta.”

“A mầu, con sợ lắm, hu hu.”

Hai đũa bé nghẹn ngào nói câu này vô số lần, nhưng âm thanh bọn nó rất suy yếu, không có tác dụng nào.

“Con ơi!” Quả phụ, mẹ của nữ hài tử khóc ngã xuống đất, quỳ bò muốn đi qua ôm con gái đáng thương của nàng lại bị các tộc nhân chung quanh cản lại, bóp chặt bờ vai của nàng không cho nàng tiến lên.

Các tộc nhân cũng không phải là người tâm địa sắt đá, rất nhiều người thấy vậy đều rơi nước mắt, tuy nhiên lại không dám mở miệng ngăn cản. Sự dẫn đến Vu Thần lại lần nữa tức giận, đến lúc đó thiết tưởng không gánh nổi hậu quả.

Đến cuối cùng hai đũa nhỏ cũng không khóc nữa, mở to đôi mắt xinh đẹp trong suốt nhìn qua các tộc nhân, trong đôi mắt bộc lộ khát vọng sinh tồn, cũng có sợ hãi và cam chịu trước tử vong. Giờ khắc này bọn họ yên tĩnh, chỉ là phần yên tĩnh này làm cho người xem càng có cảm giác lòng chua xót.

Nghi thức tế lễ rất long trọng, tất cả tộc nhân đều bị yêu cầu đến tham dự. Trình Y rất không muốn đến, chính là không đến không được. Nhìn thấy hai đũa nhỏ nhận mệnh chờ chết tâm khó chịu vô cùng, bắt buộc chính mình cúi đầu không nhìn bọn nó.

A Man chống đỡ cho cả thân hình đang run rẩy của Trình Y, đổ mắt nhìn giữa sân bãi.

“Đã đến giờ, châm lửa!” Mặt trời chuyển đến giữa trưa thì vu y đột nhiên mở mắt lớn tiếng ra lệnh.

Người cầm đuốc nghe vậy thì nhanh chóng ném cây đuốc vào trong đống củi, sau đó lui về đứng trong đám người thơ lơ lạnh nhạt nhìn.

Ngọn lửa như dã thú hung mãnh dữ tợn đốt tới đồng nam đồng nữ, tiếng ‘lộp bộp’ chói tai giống như tiếng cười lạnh của ác ma lấy mạng.

Cái nóng đỏ mắt đã sắp đốt tới trên người, hai đũa nhỏ đột nhiên phát ra tiếng kêu khóc thảm thiết, điên cuồng mà giãy giụa muốn tránh đi ngọn lửa cháy đến trước mặt. Chẳng qua sức của bọn nó vô cùng nhỏ bé, không thoát

được dây thừng, sợ tới mức không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng.

“A mẫu, cứu mạng!” Tiều nữ hài kêu to bất lực.

Người mẹ kia không biết lấy sức lực ở đâu ra, dùng sức tránh thoát trói buộc của tộc nhân lao vội tới con lửa đỏ.

Nàng cầm lấy một nhánh cây thô to trên mặt đất, liềm mạng chạy tới kêu gọi con gái của nàng sắp chết cháy trên giàn hỏa. Tia lửa bắn ra rơi trên y phục của nàng đốt vài chỗ, mùi khét lẹt xông vào mũi, nữ nhân giống như là không hề nghe thấy, cũng không để ý da thịt bị đốt đau, mắt đỏ điên cuồng ra sức gạt đồng lửa ra.

Một màn bất thành vượt qua dự kiến của tộc nhân, vu y sững sờ trong giây lát liền lạnh mặt hét lớn: “Mau ngăn cản nàng, Vu Thần tức giận!”

Các tộc nhân nghe vậy mới tỉnh lại từ trong mộng, đều tiến lên bắt lấy nữ nhân kia.

Sức mạnh tình thương của mẹ là vô cùng vĩ đại, ngay trong tích tắc con gái sắp chết cháy, một người phụ nữ bình thường lại giống như đại lực sĩ nhập vào thân, chỉ nhờ vào một cây gậy gỗ vừa đơn giản vừa ngăn lại đánh lui toàn bộ tộc nhân muốn tiếp cận nàng. Nhìn con mắt xung huyết mà đăm đăm của nàng thì biết nàng đã không còn giữ lý trí rồi, nữ nhân này chỉ còn một ý niệm trong đầu, phải cứu con gái! Ai ngăn cản nàng cứu con gái thì chính là kẻ địch của nàng, phải đánh cho tới chết!

Mấy nam nhân đều không bắt được nữ nhân, tộc trưởng rất tức giận, hét lớn: “Thêm vài người lên!”

Lập tức có thêm vài người lên vây bắt nàng, lần này người xông lên quá nhiều, nữ nhân chỉ có một mình không thể địch lại số đông, gậy gộc bị lấy đi. Tuyệt vọng hét một tiếng, đẩy ra cánh tay người đang lôi kéo nàng muốn dùng tay đẩy đồng lửa ra. Lúc này đầu của nữ nhân đã hoàn toàn tê liệt, nếu như nàng còn một tia thanh tỉnh trong đầu thì nên biết lấy tay đẩy đồng lửa là phương pháp chậm nhất và ngốc nhất. Cắt hết dây thừng trói chặt con gái nàng mới là phương pháp nhanh nhất hiệu quả nhất.

Ngay tại lúc hai tay nữ nhân sắp bị lửa đốt tàn phế thì nàng bị một tộc nhân dùng tay chém cần cổ làm nàng hôn mê bất tỉnh.

“Mang sang một bên!” Tộc trưởng tức giận đến không nhẹ, trừng mắt lớn tiếng ra lệnh.

Hai hài tử đã không còn âm thanh, lửa chưa đốt tới thân thể của bọn chúng nhưng bị xông khói đến hôn mê.

Tình cảnh trước mắt quá rung động, người mẹ điên cuồng muốn cứu con gái làm cho người ta kính nể, chỉ là cuối cùng nàng cũng không thể dùng sức một

mình cứu được con gái đáng thương của mình. Trình Y khó chịu đến nỗi thân thể run rẩy không dừng lại được, phần nộ nhìn về phía trời cao, trong lòng tức giận kêu to: lão thiên gia (ông trời), làm sao người có thể trơ mắt nhìn hai đứa trẻ đáng yêu vô tội bị chết cháy mà lại thờ ơ?

Sau khi người vương bận được giải quyết, vu y lại nhắm mắt lại bắt đầu niệm lên chú ngữ.

Đột nhiên, bầu trời vang lên tiếng sấm sét, các tộc nhân kinh ngạc mở to mắt ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời trước một khắc còn không gọn chút mây, lúc này lại âm trầm kéo tới. Đang buồn bực vì sao thời tiết lại biến hóa nhanh như vậy thì đột nhiên mưa to tầm tã rơi xuống...

Chương 32

Nghi thức tế điện đã chuẩn bị thật tốt bị một trận mưa to không hề báo trước phá hủy, hai tiểu hài tử bị nghẹn khói hôn mê dưới sự phù hộ của ông trời mà bảo vệ được tính mạng.

Sau khi tắt lửa thì trời mưa dần nhỏ lại, giọt giọt tí tách, mọi người đứng ở dưới trời mưa cũng không khó chịu, chỉ là muốn châm lửa trở lại là không có khả năng.

Sắc mặt vu y tái nhợt, tức giận nói: “Vu Thần bị chọc giận, hẳn không cần đồng nam đồng nữ này nữa, chọn lại đứa khác!”

Toàn trường xôn xao, phải biết rằng chọn được hai đứa đồng nam đồng nữ này đã rất khó khăn rồi. Nếu như hai đứa nhỏ này không được chấp nhận, chỉ có thể chọn lựa từ ba đứa nhỏ còn lại, chọn đứa này hay chọn đứa khác đều không dễ dàng gì.

Các tộc nhân thấy nghi thức không thể tiếp tục vừa uể oải vừa lo lắng đều tự chạy về nhà tránh mưa. Trình Y và A Man đi xem hai đứa trẻ bị hôn mê và người mẹ vì sốt ruột mà ngất đi.

Nữ nhân vì bị giận lây nên các tộc nhân không thêm quan tâm đến nàng, vì vậy sau khi kéo nàng về phòng đã bỏ đi không có ai nguyện ý ở lại chăm sóc. Thế nên lúc này thêm hai đứa trẻ bị đưa tới, ba người bị ngất xỉu nằm ngón ngang trên mặt đất, cũng không dùng tới da thú có thể thấy được tộc nhân tức giận bao nhiêu.

Trình Y và A Man nâng đỡ nữ nhân và hai đứa trẻ nằm lên da thú sau đó nhanh chóng kiểm tra cho ba người.

Quần áo da thú trên người nữ nhân bị lửa bắn làm thủng vài chỗ, cũng may da thú có chút dày tia lửa chỉ làm cánh tay và chân bị bỏng có chút hồng hồng không có thương tổn đến làn da, chỗ bị tộc nhân dùng tay chém xuống thì có chút dấu vết xanh tím, sợ là sau khi tỉnh lại sẽ có chút đau nhức, còn lại trên

thân thể cũng không có gì đáng ngại. Chỉ là quá mức nóng nảy xúc động đến hôn mê, tức giận công tâm làm cho hiện tại mạch đập chưa có bình phục được.

Hai tiểu hài tử bị khói xông tới hôn mê, thân thể vừa bị đói vừa bị kinh hoàng sợ hãi mà hôn mê bất tỉnh. Vì để hai đứa trẻ hô hấp tốt, Trình Y cuốn rèm cửa da thú lên, bên ngoài vẫn còn mưa nhỏ, gió mát thổi vào trong nhà mang đến không khí trong lành. Trình Y lần lượt đè ép nhẹ nhàng vải cái trên lồng ngực hai đứa trẻ sau đó ấn vải cái lên nhân trung của chúng.

Ba người không có gì nguy hiểm, Trình Y cũng ấn vào nhân trung cho nữ nhân không lâu sau bọn họ đều tỉnh lại.

“A mẩu... khụ khụ.” Nữ hài nhi vừa tỉnh lại liền gọi mẹ, chỉ là cuống hòng bị bị khô nên hết sức khàn, thanh âm còn nhỏ hơn cả tiếng mưa rơi bên ngoài nhưng người mẹ sốt ruột thương con thì vẫn nghe thấy.

“A mẩu đây.” Nữ nhân nghe tiếng con gọi liền ngồi dậy ngay lập tức, đôi mắt trừng to nhìn con gái của mình. Thấy con gái hoàn hảo không bị tổn thương gì nằm ở bên cạnh mình thì khiếp sợ không thôi, cứ nghĩ mình đang nằm mơ.

Tiểu nam hài không có cha mẹ, mở mắt ra thấy mình không có chết trong mắt hiện ra vài phần tò mò, hơn nữa là cao hứng và kích động.

Tiểu nữ hài giãy giụa đứng lên nhào vào trong ngực nữ nhân còn đang ngu ngơ mà khóc lớn, khóc đến cực kỳ ủy khuất, tiểu nam hài vẻ mặt hâm mộ nhìn hai mẹ con ôm nhau cùng một chỗ.

Bởi vì cha mẹ chết hết, tiểu nam hài vẫn được trong tộc nuôi dưỡng, ăn uống đều theo tộc nhân, không ai khát khe hấn. Tuy không có ai cẩn thận chăm sóc hấn giống như cha mẹ ruột nhưng mà tộc nhân cho hấn ăn cho hấn ở đã làm cho hấn rất cảm kích. Chỉ là lần này suýt chút nữa bị thiêu chết làm cho tâm hồn của hấn bị bóng ma thật lớn. Đối với sự kính yêu đối với đại bộ phận tộc nhân giờ chuyển biến thành sợ hãi và không hiểu.

Hai mẹ con ngồi ôm nhau khóc rống, lúc A Man giải thích cho nữ nhân mưa đột nhiên xuất hiện nên cứu được hai đứa trẻ, nữ nhân kích động đến ngay lập tức đứng lên. Nàng lôi kéo con gái cùng với nam hài còn đang sững sờ cùng nhau song song quỳ xuống ở cửa ra vào, cảm kích đập đầu không ngừng với ông trời.

Hai đứa trẻ tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng sau khi đi qua một vòng ở quý môn quan phảng phất như hiểu chuyện không ít. Biết là trời mưa khiến cho tộc nhân buông tha tính toán thiêu sống bọn chúng vì vậy không cần nữ nhân mệnh lệnh, động tác thành kính mà dập đầu.

Dập đầu xong rồi, nữ nhân mang theo hai hài tử xoay người cảm kích cảm ơn Trình Y và A Man.

Trình Y và A Man lại càng hoảng sợ, vội vàng tiến lên ngăn bọn họ lại.

“Các người là người tốt.” Nữ nhân không ngừng lặp lại câu nói kia, nàng biết rõ mấy ngày qua hai người này đã vì bọn họ mà không ngừng bôn ba, thậm chí còn bị các tộc nhân nhục mạ và bắt nạt mà không buông tha. Hiện tại các tộc nhân cũng không muốn nhìn thấy mẹ con bọn họ mà A Man và Trình Y lại có lòng tốt tới nơi này giúp đỡ bọn họ.

Thấy ba người đã không sao, Trình Y và A Man không có ở lại lâu liền trở về. Trời đã mưa nhỏ lại, chờ bọn họ về tới phòng thì mưa cũng tạnh hẳn.

Trình Y vốn cũng muốn từ bỏ việc tộc nhân quá mức mê tín chuyện tế điện này, chính là sau một trận mưa đã cứu hai đứa trẻ đáng thương làm cho phản kháng của cô đã chôn sâu bỗng nhiên sống lại. Nếu ý trời đã phát từ bi mà cứu người, có đạo lý nào cô lại bởi vì nguyên nhân như vậy mà buông tha cho ước nguyện cứu người lúc ban đầu.

Đối với loại quỷ thần thần bí mà lại thần kỳ tồn tại Trình Y vẫn tin tưởng, có thể nói cô cũng mê tín, phần mê tín này sau khi không hiểu làm sao cô bị đưa tới nơi này càng có thêm vài phần tin tưởng. Mặc dù tin tưởng trên đời có thần linh tồn tại nhưng lại không tin cái gì Vu Thần, tối thiểu ở trong kinh nghiệm của cô không thể hiện ra Vu Thần tồn tại. Các tộc nhân lần lượt bị bệnh là vì nạn ôn dịch gây họa mà không phải Vu Thần tức giận thi hành pháp thuật trừng phạt tộc nhân. Một cây than củi nhỏ nhỏ cũng có thể chữa trị ôn dịch thật tốt cùng với việc thiêu sống đồng nam đồng nữ không hề có quan hệ. Mọi loại chuyện xảy ra làm cho Trình Y cho rằng có lẽ tộc nhân luôn thờ phụng và tin tưởng thần linh là thật sự nhưng cũng không giống như lời vu y nói không thể chịu nổi như vậy!

Tạnh mưa các tộc nhân lại lục tục đi ra thương lượng chuyện tuyển chọn lại đồng nam đồng nữ, còn lại ba hài tử trong đó là một nữ hai nam. Nữ hài tử này vô luận thế nào cũng coi như được chọn, mặt khác hai nam hài còn lại đều có cha mẹ. Cha thì dũng mãnh thiện chiến, mẹ thì mạnh mẽ hung hãn, vì vậy hai bên gia đình vì mạng sống con mình mà âm ỉ không ngừng.

Vu y giao cho hai gia đình trong một ngày phải đưa ra kết quả, giữa trưa ngày mai bắt đầu nghi thức tế điện sau đó liền thờ ơ lạnh nhạt.

Bởi vì hai bên tranh chấp không ngừng, cuối cùng tộc trưởng cũng bị làm cho đau đầu, để cho hai người nam nhân ra ngoài đi săn, ra hạn trong thời gian nửa ngày người nào săn được ít con mồi hơn thì con trai người đó bị tuyển làm đồng nam đi tế Vu Thần!

Các tộc nhân đều cảm thấy chủ ý này hay thế nên hai nam nhân vì muốn bảo vệ tính mạng của con trai mình không dám trì hoãn một khắc nào mà nhanh chóng chạy ra ngoài đi săn.

Một khi quyết định muốn một lần nữa ngăn chặn bi kịch sắp phát sinh, công việc của Trình Y bắt đầu bận rộn lên. Đầu tiên chữa bệnh thật tốt cho hơn một nửa người bệnh ở đó. Những tộc nhân này cũng không giống như những người

khác cho rằng bọn họ khỏe lên là nhờ Vu Thần đại phát từ bi, bọn họ biết rõ là Trình Y và A Man dùng than củi cứu mạng cho bọn họ. Nghe Trình Y nói không cần thiêu sống hài tử bọn họ cũng có thể khỏi hẳn liền tin tưởng vô điều kiện. Vài chục người nhất trí đồng ý giúp Trình Y, lựa chọn ra vài người thân thể tốt nhất đại diện đi về phía tộc nhân bày tỏ quan điểm.

Chỉ là toàn bộ bọn họ có thống nhất quan điểm cũng không dùng được bởi vì nhân số có hạn. Nhiều nhất để cho một bộ phận rất nhỏ tộc nhân tin rằng không cần tế điện cũng không có việc gì. Nhưng đại đa số người bị vu y và Búp Bê giựt dây nên tin tưởng vững chắc phải thiêu sống đồng nam đồng nữ mới được!

Trình Y thấy một kế không thành công vì vậy lại tái tạo một kế khác, cô cảm thấy các tộc nhân đã mê tín như vậy thì dùng phương thức mê tín đi đối phó với bọn họ hẳn là hiệu quả rất tốt.

Trình Y hỏi A Man ở đây thờ phụng vị thần nào, kết quả nghe xong rất là lo lắng. Từng bộ lạc sẽ thờ phụng vị thần khác nhau, Tạp Tang bộ lạc sẽ tin tưởng thờ phụng Vu Thần. Những vị thần khác sẽ không có phân lượng tồn tại nào trong mắt tộc nhân. Bởi vậy cô muốn dùng một vị thần khác đến hù dọa tộc nhân là không thể thực hiện được rồi, chỉ có thể lấy Vu Thần mà nói chuyện. Nếu muốn bọn nhỏ, phương pháp duy nhất chính là chứng minh cách nói của vu y là sai! Chỉ là như vậy cũng không dễ dàng.

Không dễ dàng thì không dễ dàng, nhưng nhất định phải làm, cho dù là chỉ có một phần vạn khả năng cô cũng muốn thử.

Trình Y sợ A Man bị liên lụy vào nên không có lại đi kéo lấy hắn mà là tự mình đi nói người bị bệnh ôn dịch là vu y quyết định sai. Nếu như bà ấy nói đúng thì Vu Thần tuyệt đối không ở thời điểm mấu chốt đổ mưa! Trời mưa thật ra là bởi vì Vu Thần nổi giận vì vu y đoán sai ý nghĩ của mình. Vu Thần không muốn mang theo mệnh của hai đồng nam đồng nữ vì vậy dứt khoát kiên quyết đổ mưa dập tắt lửa trên mặt đất đang muốn đốt chết đồng nam đồng nữ.

Nhóm người bệnh đối với Trình Y rất tôn trọng, lời của cô làm bọn họ bán tín bán nghi, đối với người luôn tin tưởng vu y vô điều kiện mà nói như vậy là rất quý rồi.

Trình Y không có lặp đi lặp lại lời nói nhiều lần, có vài lời nói chỉ cần nói một lần là có hiệu quả. Ngược lại, đuổi theo nói nhiều với người ta cũng giống như nhân viên bán hàng đẩy mạnh tiêu thụ thương phẩm dường như nói không ngừng chỉ làm cho người ta phiền chán sẽ không có hiệu quả.

Thấy lời nói của mình có hiệu quả, Trình Y dựa vào sự ủng hộ cao, lại cùng A Man đốt một ít cành củi cho bọn họ ăn. Những bệnh nhân này bởi vì được nghỉ ngơi tốt lại được ăn no nên tinh thần càng ngày càng tốt, tin tưởng tới ngày mai bọn họ thoát nhìn sẽ tốt hơn, như vậy đối với y dược của chính mình đi ‘tuyên chiến’ càng thêm có lợi.

Thời điểm trời gần tối, trận đấu của hai nam nhân cũng kết thúc, hai người bọn họ trở lại. Trong đó một người đàn ông có ít ưu thế chiến thắng người kia, bảo vệ được mệnh của con trai mình, từ đó tuyển chọn đồng nam đồng nữ không còn có ai phản đối nữa.

Buổi tối các tộc nhân cùng tụ lại một chỗ ăn cơm, Trình Y đứng lên lớn tiếng nói: “Chúng ta tuyệt đối không thể thiêu sống đồng nam đồng nữ, hôm nay trời mưa đã nói rõ một cái đạo lý. Đó chính là Vu Thần không muốn mạng của đồng nam đồng nữ, cho nên một trận mưa đã gội tắt lửa. Lão nhân gia người đã tức giận, nếu chúng ta lại phạm phải sai lầm thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!”

Tộc trưởng nghe vậy cau chặt mày, trừng mắt quát tới: “Người nói bậy bạ gì đó? Ngồi xuống!”

Trình Y không e sợ nhìn thẳng vào mắt tộc trưởng, kiên trì nỗ lực nói: “Ada, xin tin tưởng lời nói của ta, Vu Thần vĩ đại là thiện lương mà yêu thương tộc nhân, căn bản sẽ không bởi vì nổi giận mà muốn mạng sống của đồng nam đồng nữ. Chúng ta không cần đốt sống hài tử cũng có thể chữa trị tốt cho bệnh nhân, hơn nữa ta cam đoan các tộc nhân không có việc gì, nếu không Trình Y ta nguyện ý dùng mạng đổi mạng!”

Những lời này Trình Y chỉ biết nói một nửa, ngôn ngữ của cô còn chưa có học tốt lại nói nhanh lưu loát như vậy. Còn lại một nửa là cô thỉnh giáo A Man cả buổi, sau nhiều lần luyện tập mới miễn cưỡng nói lưu loát.

Một nửa người bị bệnh cũng khỏe hơn nên đã ra ngoài cùng ăn cơm, bọn họ làm thành một vòng riêng mà ngồi chung, nghe được lời nói của Trình Y đều lên tiếng ủng hộ cô. Không ai so với bọn hắn hiểu rõ ràng hơn tác dụng của than củi, hiện tại bọn họ không sao cùng với việc Vu Thần tức giận không có quan hệ.

Thấy có người ủng hộ Trình Y, vu y rất mát hứng, mặt trầm xuống đặt chén trong tay xuống trừng mắt hướng Trình Y.

Búp Bê hiểu rõ vu y nhất, biết a mẫu tức giận, nàng cũng rất tức giận, vì vậy đứng lên chỉ vào Trình Y mắng to: “Người dùng tà thuyết mê hoặc người khác! Làm sao a mẫu của ta lại sai chứ? Là vì có người quấy rối dẫn tới Vu Thần tức giận mà mưa xuống, người lặp đi lặp lại nhiều lần ngăn cản a mẫu ta cứu người là có rắp tâm gì?”

Trong tộc địa vị của vu y so với Trình Y thì cao hơn rất nhiều lần, sau khi Búp Bê nói xong một đám người không hẹn mà cùng trừng mắt về hướng Trình Y, A Man cũng bị liên quan mà bị cho xem sắc mặt không hòa nhã.

Trình Y cũng không bị đánh lui, ngẩng đầu uõn ngực nhìn ánh mắt toan tính của vu y nói: “Chúng ta đánh cược một keo, nếu ngày mai trời mưa xuống một lần nữa không cho chúng ta thiêu sống đồng nam đồng nữ thì chúng minh ta

không nói sai các người. Đến lúc đó người phải buông tha cho tính toán vợ vẫn thiêu sống đồng nam đồng nữ. Nếu ngày mai không xảy ra bất cứ cái gì ngoài ý muốn vậy chứng minh là ta sai với các người, đến lúc đó muốn xử lý ta như thế nào do người làm chủ! Có dám đánh cuộc với ta hay không?”

Có người khiêu khích quyền uy của vu y, lại còn ở trước mặt nhiều người như vậy. Nếu vu y không để ý tới khó tránh khỏi sẽ bị rơi đài, không đủ sức mạnh nên e ngại không dám cùng Trình Y đánh cuộc. Đương nhiên đối với Trình Y chẳng qua chỉ một mình chiến đấu hăng hái mà nói... căn bản vu y không cần để ý cô. Nhưng sự thực lại không phải như vậy, Trình Y không chỉ có A Man, A Thái cùng với Miểu đã được chữa trị và dưỡng tốt hai chân ủng hộ, cô còn có vài người bệnh ủng hộ!

“Được, ta cá với người!” Vu y trầm mặt nói từng câu từng chữ.

Lúc này A Man đứng dậy lớn tiếng nói: “Thỉnh các tộc nhân làm chứng cho, nếu ngày mai Trình Y thắng cũng không nên lại thiêu sống đồng nam đồng nữ. Nếu như vu y thắng, ta nguyện cùng một chỗ với Trình Y chấp nhận sự trừng phạt của mọi người!”

Trình Y nghe vậy con mắt liền nóng lên nhìn về phía A Man cao lớn cường tráng, có một câu nói: có vô số người chia ngọt với người, nhưng cam nguyện cộng khổ cùng người đã ít lại càng thêm ít. May mắn cô gặp được một người như thế thì làm sao mà không cảm động?

Vu y đã đồng ý đánh cuộc, các tộc nhân sẽ không nói cái gì, vì vậy đều đáp ứng yêu cầu của A Man mà làm chứng.

Vợ chồng tộc trưởng lại vì lời nói cùng chịu phạt với Trình Y của A Man mà cảm thấy bất mãn, hung hăng trừng hăn vài lần. Tính toán đợi mọi người tản đi sẽ mắng thẳng con trai ngu xuẩn này, bảo hắn bỏ đi cái nữ nhân kia.

Sở dĩ dám đánh cuộc này là bởi vì Trình Y phát hiện sau khi tạnh mưa thì có vài con chim én bay thấp, chỗ tổ kiến thì kiến bò tràn đầy ngoài cửa động. Đây là điềm báo muốn mưa, vì vậy cho dù hiện tại trời quang đãng cô cũng hiểu được ngày mai có khả năng lớn là trời sẽ mưa.

Trận mưa ngày hôm nay là đột ngột, có lẽ là trùng hợp, có lẽ là trong cõi u minh có thần linh đang nhìn bọn họ. Trình Y đánh cuộc ngày mai hai hài tử đáng thương có khả năng được ‘chiếu cố’ rất lớn. Rốt cuộc từ nay về sau cô tiếp tục vì chính nghĩa chống đối cùng ‘tà ma ngoại đạo’, hay là vẫn làm kẻ yếu đem hết tội ác xấu xí ra vạch trần, tất cả dựa vào ý trời!

Ngày hôm sau đến gần giữa trưa thì hai hài tử mới được chọn bị trói trên kê cao cao. Cũng giống như hai đứa trẻ ngày hôm trước bọn nó khóc đến nỗi con mắt bị sưng như quả hạch đào, vừa đói vừa sợ, toàn thân run rẩy.

Có kinh nghiệm ngày hôm trước, cha mẹ đồng nam đồng nữ bị trói gô lại rồi nhốt ở trong phòng. Ngoài cửa có vài tộc nhân cầm vũ khí canh gác, e sợ cho bọn họ ra ngoài lại ngoài ý muốn chọc giận Vu Thần.

Buổi sáng trời trong nhưng bây giờ thì chuyển xấu, trong chốc lát mặt trời xuất hiện chốc lát thì trời đầy mây. Cho đến giữa trưa thì mặt trời biến mất, mây đen càng ngày càng nhiều, trời bắt đầu âm trầm.

Búp Bê thấy trời muốn mưa, gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, liên tục nhìn về phía vu y đang ngồi xếp bằng đọc chú ngữ.

Khản trương không chỉ có một mình Búp Bê, trong lòng bàn tay của Trình Y cũng đầy mồ hôi, luôn ngẩng đầu nhìn trời đến cổ cũng mỏi nhừ. Nhất định hôm nay trời sẽ mưa nhưng phải mưa kịp lúc mới được, dứt xong bọn nhỏ rồi mới mưa thì cũng chẳng ích gì!

Thời gian giữa trưa càng ngày càng gần, tuy mặt trời đã ẩn trong đám mây nhưng tộc nhân sinh sống trường kỳ trong thời đại này vẫn có thể đoán chính xác giữa trưa như cũ.

Người phụ trách châm lửa giờ cao cây đuốc chờ đợi mệnh lệnh, Trình Y nhìn đồng hồ, 11 giờ 55 phút. Mắt thấy tộc trưởng chạy đến chính giữa, nhắc tay muốn ra lệnh châm lửa thì ông trời lần nữa chiếu cố Trình Y. Một giọt mưa nho nhỏ rơi xuống đánh rơi tâm tình khản trương và trái tim muốn vọt lên cổ họng của Trình Y.

“A!” Trình Y mở to mắt, lau giọt mưa rơi trên má, mừng đến nỗi nước mắt cũng sắp rơi ra.

Giọt thứ hai, giọt thứ ba, đều là giọt mưa rất nhỏ bắt đầu chậm chậm rơi xuống, sau một phút thì bắt đầu rơi nhanh hơn.

“Châm lửa!” Đứng giữa trưa tộc trưởng liền ra lệnh.

Hiện trường lặng ngắt như tờ, mấy trăm tộc nhân khản trương nhìn chăm chăm vào té đài, nhìn thấy cây đuốc rơi vào cỏ khô dẫn lửa lên củi khô. Bởi vì dính nước mưa nên lửa cháy khó khăn, khói bốc lên dày đặc, gió thổi tới làm khói đặc tản ra bốn phía làm cho người vòng quanh bị sặc khói mà ho khan.

Lửa cháy rất nhỏ nhưng vẫn chậm chậm tràn ra khắp nơi.

“Cháy! Cháy! Cháy!” Búp Bê hai tay nắm thành quyền nâng ở trước ngực không ngừng cầu nguyện, hai mắt không dám nháy một cái.

Vu y mặc dù đang đọc chú ngữ, trong lúc mọi người cho rằng hai mắt bà đang nhắm chặt kỳ thật đang híp thành một một đường nhỏ đang khản trương nhìn thế lửa.

A Man cũng nắm chặt tay Trình Y, trong lòng bàn tay của cả hai đều là mồ hôi, cũng không phân biệt được là mồ hôi của ai nhiều hơn. Hai người căng thẳng đan chặt mười ngón tay, rõ ràng cảm giác được sự khản trương của đối phương truyền đến.

Bởi vì mưa quây nhiễu, lửa cháy nhỏ mà khói thì dày đặc, rất nhanh hai đứa trẻ ngừng kêu khóc hôn mê bất tỉnh.

Ngay tại lúc thế lửa chỉ còn cách hai đứa trẻ khoảng chừng một mét thì đột nhiên mưa lớn hơn, tần suất cũng dày đặc, các tộc nhân mở to hai mắt khẩn trương nhìn chăm chăm vào hiện trường.

Tới gần! Lại tới gần! Trong lúc một số người nắm chặt tay mong nóng lửa tranh thủ thời gian đốt cháy tới trên người hai đứa trẻ thì ngọn lửa cách hai đứa trẻ chỉ còn một bước chân liền đột nhiên bị dập tắt...

Chương 33

Nếu nói trận mưa ngày hôm qua cứu được hai đứa trẻ thì trận mưa ngày hôm nay thì không chỉ cứu hai đứa rồi, mà cứu tất cả những đứa trẻ có khả năng sau này bị vu y ‘tính toán’. Trận đánh cuộc kia tất cả tộc nhân đều rất rõ ràng, lúc ấy bọn họ đều là nhân chứng, hiện tại trời mưa vu y đã không còn gì để nói nữa.

Vu y và Búp Bê mặt xám như tro, bế tắc đứng tại chỗ một câu cũng không nói được. Trình Y và A Man thì cao hứng đến nhảy cẫng lên, có vài người thấy họ không bị phạt mà cảm thấy rất cao hứng, tỷ như vợ chồng tộc trưởng và bọn người A Thái và Miêu. Còn lại đại bộ phận là đang trong nỗi khiếp sợ, bởi vì không thể tin nổi năng lực của vu y mà lại đánh cuộc thua! Trong lòng bọn họ vu y là cao nhất sẽ có thời điểm tính toán sai lầm. Đây là một đám người sùng bái bà, đối với các tộc nhân luôn luôn kính trọng bà mà nói không thể không nói đây là một cái đả kích cực kỳ to lớn.

Hai đứa bé được tộc trưởng sai người đưa trở về, tế đàn cũng bị hủy đi. Vẫn luôn luôn bảo tồn không hề giữ lại chút nào về năng lực của vu y giờ đây các tộc nhân bắt đầu dâng lên nỗi hoài nghi. Không biết là do bà vu thuật bị giảm đi dẫn đến tính toán sai hay là cố ý muốn hại người, mà bất kể là lý do nào cũng làm cho người ta không thể tiếp nhận.

Tộc trưởng ở trước mặt mọi người lên tiếng nói chấm dứt chuyện thiêu sống đồng tử tế điện. Dem nhiệm vụ trị liệu các bệnh nhân giao cho Trình Y, các tộc nhân đối với chuyện này không có ý kiến.

Vu y chậm rãi đứng lên, trình trọng cúi người vái chào với tộc nhân, tràn ngập áy náy nói: “Lần này là do ta sơ sót, hiểu lầm ý tứ của Vu Thần, suýt chút nữa phạm phải sai lầm lớn. Vì để cho mọi người có một câu trả lời thỏa đáng, ta sẽ đi tự kiểm điểm bản thân một thời gian.”

Cái gọi là tự kiểm điểm chính là ngồi tĩnh tọa một mình ở trong phòng, hướng đến Vu Thần sám hối lỗi lầm của chính mình. Trong lúc đó ngoại trừ đi ra ngoài vệ sinh cũng không được ra khỏi phòng, ăn cơm uống nước cũng đều ở trong phòng, không được ăn thịt cũng không được nói chuyện phiếm với người khác càng không thể đi ra ngoài giải sậu. Chờ về sau Vu Thần hết giận rồi vu y mới được tự do, thời gian tự kiểm điểm ngắn nhất cũng phải mười ngày.

Các tộc nhân không nói gì, vu y phạm sai lầm tự đi cảnh tỉnh là rất bình thường, nếu phạm sai lầm mà không hối cải mới đưa tới phần nộ.

Trình Y ở đây một thời gian nên cũng biết vu y ở trong một bộ lạc là cực kỳ quan trọng. Bọn họ cơ hồ là chỗ dựa tinh thần cho tộc nhân, ngoại trừ bị bệnh thì tìm vu y chữa trị ra còn có thể thông qua vu y truyền lại ý tứ kính trọng của bọn họ đối với Vu Thần. Kính xin Vu Thần ban phúc cho tất cả người trong bộ lạc, còn có thiên tai... gì đó còn có thể dựa vào vu y đưa ra phương pháp cứu vãn từ từ. Tóm lại địa vị của vu y trong một bộ lạc tuyệt đối không thua kém tộc trưởng.

Trình Y còn hiểu được trong một bộ lạc có một vu y cường đại tồn tại, vậy thì những bộ lạc khác cũng không dám tùy tiện tìm tới bộ lạc này tìm phiền toái. Trái lại, nếu như một bộ lạc không có vu y hoặc là vu y có bản lĩnh kém vậy thì sẽ phải chịu đựng bị khi dễ. Trước kia Hiền ở Ô Năm bộ lạc cũng không có vu y vì vậy tồn tại chuyện nguy hiểm tính mạng rất lớn, bộ lạc khác có thể không hề bận tâm mà chém giết cướp lương thực và phụ nữ.

Trình Y hiểu được, nếu như tộc nhân trong bộ lạc hoàn toàn mất đi lòng tin với vu y cũng không phải là chuyện tốt gì, trừ phi tìm được một vu y khác đến thay thế.

Trình Y nghĩ nếu như từ nay về sau, nếu như có thể tộc nhân không giống như trước kia mù quáng nghe theo mọi lời nói của vu y mà nói... thỉnh thoảng hiểu được nghi ngờ thì có lựa chọn mà làm, ví dụ như lựa chọn việc có lợi không có hại mà đi làm, thật là chuyện tốt. Giống như chuyện thiêu sống đồng nam đồng nữ tế lễ lần này, cũng có thể nghi vấn đi phản đối, nếu như có thể như vậy thì không còn gì tốt hơn.

Thấy biểu lộ của vu y khó coi, mà giờ đây trên nét mặt các tộc nhân khi nhìn về vu y nhiều hơn vài phần hoài nghi giảm đi vài phần kính trọng, A Man thấy tình huống như vậy là không ổn, vì vậy vội vàng nói: “Những ngày này rất nhiều tộc nhân lần lượt sinh bệnh, vu y vì muốn cứu vớt tộc nhân cả bộ lạc mà ngày đêm khó ngủ cho nên vất vả quá độ. Vì vậy mà ảnh hưởng tới năng lực, bất quá vẫn là nhờ vu y nhắc nhở, chúng ta nhiều ngày không có đi săn thú sát sinh làm cho Vu Thần hết giận một nửa vì vậy mà buông tha cho chúng ta không có làm cho có thêm tộc nhân sinh bệnh. Hiện tại những bệnh nhân đáng thương kia đã lập tức khỏe rồi, chờ bọn hấn hoàn toàn khỏe lại là chúng ta có thể đi săn rồi!”

Lúc A Man nói chuyện thì trung khí mười phần rất có khả năng lôi kéo cảm xúc người khác. Mục đích hấn nói như thế đúng là làm cho các tộc nhân không cần hoàn toàn mất đi tin tưởng đối với vu y, đem một nửa công lao tặng cho vu y. Tuy trong lòng rất không thoải mái nhưng vì an bình trong bộ lạc cùng với làm mất đi địch ý với Trình Y, đây là quyết định bất đắc dĩ của hấn.

Trình Y cùng A Man có sự ăn ý, trong lúc nói chuyện hấn nhẹ nhàng nắm lấy tay của cô thì cô liền hiểu được dụng tâm của hấn. Cô không muốn đối địch

cùng vu y cũng không có dã tâm lớn đến nỗi phải cho vu y rơi đài để chính mình lên thay thế. Vu y sở dĩ để cho tộc nhân kính yêu chắc hẳn là có chỗ hơn người, chỉ là trước mắt chỗ hơn người này cô chưa phát hiện ra mà thôi.

Lấy tình hình trước mắt mà xem, nếu thật sự náo loạn đến mâu thuẫn lớn thì bất lợi vẫn là Trình Y. Huống chi bây giờ cô còn là nữ nhân của A Man, nếu thật sự nói là muốn cứng rắn náo loạn nói không chừng còn ảnh hưởng tới địa vị và uy tín của A Man ở trong tộc, như vậy không tốt. Cô không ngại đem một nửa công lao tặng cho vu y, chỉ cần vu y không sinh ra suy nghĩ sai lệch gây tai họa cho tộc nhân là tốt rồi.

“A, đúng! Vu y nhắc nhở chúng ta cho nên Vu Thần mới không có làm cho càng nhiều tộc nhân sinh bệnh!” Tộc trưởng nghe vậy lớn tiếng nói.

Các tộc nhân nghĩ nghĩ cảm thấy là có chuyện như vậy, vì vậy cũng giảm bớt một nửa hoài nghi và bất mãn với vu y. Bất quá chuyện lần này làm cho cảm nhận của bọn họ đối với Trình Y biến đổi rất nhiều, cảm thấy cô không chỉ có thể chữa bệnh còn có thể đánh cuộc thắng vu y. Nếu là người không có chút bản lĩnh nào thì đâu có thể nào làm được đến như vậy.

Hai đôi vợ chồng bị giam cầm trong phòng vốn tưởng rằng con mình sẽ phải chết, khổ sở đến chết đi sống lại. Bị thiếu sống, không nói quá trình sẽ có bao nhiêu dày vò mà đến cả khi chết cũng không toàn thân chỉ có tro tàn mà thôi! Cốt nhục của mình phải chịu thảm cảnh đến mức này, có người làm cha mẹ nào mà không phải chịu đựng tra tấn và đả kích.

Chờ tới giữa trưa trời mưa xuống thì họ từ trong tuyệt vọng chuyển thành hy vọng. Lo lắng chờ đợi, dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên ngoài. Không biết qua bao lâu, khi tộc nhân ôm hai đứa bé vừa đói vừa khát vừa bị hoảng sợ không nhẹ đi vào nhà thì hai đôi nam nữ không khỏi cực vui mà khóc. Gào to Vu Thần khai ân buông tha cho hài tử đáng thương của họ.

Biết được là Trình Y và vu y đánh cuộc thắng tiếp theo cứu được con của bọn họ, vì vậy ngoại trừ cảm kích với Trình Y, bởi vì tế điện lựa chọn con của họ là một chuyện, đối với vu y bất mãn. Hơn nữa tại vì bà ta thừa nhận dưới tình huống tính toán sai lại càng không thể tha thứ được. So sánh giữa hai bên, trong cảm nhận của hai đôi vợ chồng thì hình ảnh Trình Y ngay lập tức trở nên cao lớn rực rỡ, hoàn toàn khác xa với vu y tai họa chỉ muốn tính mạng con của bọn họ.

Hai ngày sau, mỗi ngày Trình Y chỉ cho người bị bệnh ôn dịch ăn một lần than củi, bọn họ rất nhanh thì khỏi hẳn rồi. Ngoại trừ so với trước kia thì có vẻ gầy yếu hơn cũng không có gì không khỏe, không có di chứng lưu lại đều đều dào sức sống. Đối với người vừa tìm được đường sống từ trong cõi chết một lần nữa đón nhận sinh mệnh mới đều là cảm ơn hơn nữa phá lệ quý trọng. Một lần nữa đi lại trong bộ lạc, không hề cách ly cuộc sống với mọi người trong bộ lạc, từng người bị bệnh ôn dịch được khỏe mạnh lần nữa đều rất cao hứng.

Lần này bệnh tới thật bất ngờ hơn nữa hung mãnh, phương pháp trị liệu cũng khác lạ, các tộc nhân đối với chuyện này rất ngạc nhiên. Bởi vì vụ y đang ‘kiểm điểm’ cho nên mọi người hướng Trình Y hỏi thăm thỉnh giáo.

Xã hội nguyên thủy có điều kiện sinh hoạt lạc hậu, không biết lúc nào thì lại bị ôn dịch lần nữa, vì tránh cho đến lúc đó lại xuất hiện sự kiện thiêu sống đồng nam đồng nữ, Trình Y cảm thấy cần phải đem chuyện có liên quan tới ôn dịch phổ cập cho mọi người biết rõ.

Kỳ thật Trình Y nghĩ đến loại sự tình ôn dịch này khẳng định không phải lần đầu tiên tộc nhân gặp phải, chỉ là bọn họ không biết. Vì vậy mới cho rằng đây là Vu Thần trừng phạt bọn họ, người chết càng nhiều sẽ càng cho rằng Vu Thần càng nổi giận. Có lẽ vì muốn ổn định lại sự tức giận của Vu Thần, các tộc nhân sẽ đem lần lượt hai tử đày lên đài tế điện... chỉ tưởng tượng quang cảnh như vậy Trình Y liền không nhịn được mà run rẩy.

“Lần này đây là ôn dịch, bình thường phát sinh sau khi thời tiết bất thường. Ôn dịch là bệnh lây nhiễm, phần lớn là truyền vào từ miệng và mũi, cho nên một khi có ôn dịch tấn công mọi người tốt nhất là mang khẩu trang, khẩu trang còn phải mỗi ngày dùng nước nóng khử trùng mới được...” Trình Y dùng một chút lời nói đơn giản ở đây đem tất cả tri thức đặc thù của ôn dịch còn có phương pháp cách ly trừ độc chờ chữa trị đều nói hết ra. Bởi vì mỗi một lần sẽ có ôn dịch khác nhau, phương pháp trị liệu cũng khác nhau, cô phá lệ cường điệu một phen nếu là từ nay về sau nếu có phát sinh bệnh tật lây nhiễm xảy ra nữa thì cũng sẽ không dùng than củi chữa trị trừ phi bệnh trạng giống như đúc với lần này.

Không giống với dĩ vãng, chuyện lần này làm cho hình tượng của Trình Y trong lòng người trong tộc hoàn toàn mới, đối với lời nói của cô hoàn toàn tin phục. Bọn họ trải qua chuyện ôn dịch, Trình Y nói liên quan đặc thù cùng với kinh nghiệm của bọn họ giống như đúc vì vậy liền gia tăng độ tin cậy. So sánh với những kiến thức liên quan khác cũng tin phục và nghe theo, sau khi trở về mỗi người đều quét dọn nâng cao vệ sinh trong phòng ở.

Mấy ngày hôm trước hoàn cảnh quét dọn hoặc nhiều hoặc ít đều có chút cưỡng ép bên trong, lần này bọn họ lại chủ động quét dọn đem quần áo mặc vật dụng hàng ngày nấu qua nước sôi khử trùng. Ngay cả khối gỗ đều được chà đi chà lại nhiều lần, mệt mỏi cả người đầy mồ hôi nhưng ai cũng vui vẻ làm.

Các bệnh nhân hoàn toàn khỏe lại, lại không có người bệnh mới bị lây nhiễm cho nên các tộc nhân lại khôi phục cuộc sống đi săn.

Trình Y biết rõ thường xuyên ăn thịt nướng đối với thân thể không tốt nên giảm bớt số lần ăn thịt nướng mà bắt đầu nấu chín thịt ăn. Bỏ vào chút rau dại nấu chung với thịt cũng lấy bớt ra thịt mỡ. Đem thịt nấu nát sau đó ăn cùng với món ăn cảm giác mùi vị cũng không tệ. Trình Y thuần túy là sinh hoạt lâu ở đây đối với việc ăn gì đó ngày càng không còn bắt bẻ. Những thứ trước kia cảm thấy không thể ăn thì hiện tại cũng cảm thấy không tệ lắm.

A Man không thích ăn thịt nấu chín vẫn chuyên nhất với thịt nướng, nghe Trình Y nhiều lần cường điệu nói ăn thịt nướng sẽ không tốt cho cơ thể cũng không để trong lòng. Hắn cảm thấy mình ăn thịt nướng từ nhỏ chẳng những không có bệnh mà thân thể còn khỏe mạnh cường tráng cực kỳ, các tộc nhân cũng rất khỏe mạnh ít khi sinh bệnh, vì vậy không nghe lời.

Trình Y không có cách nào, chỉ khi tâm tình của A Man tốt thì túm lấy thịt nướng trong tay hắn bắt hắn phải ăn thịt nấu. Loại chuyện này không thường làm khoảng hai ba ngày mới làm một lần. Cô tính tiến hành từ từ, bắt đầu tuân tự theo chất lượng dần dần làm cho A Man thay đổi thói quen ẩm thực sẽ tốt hơn nhiều.

Trải qua trận mưa to tàn sát bừa bãi kia, nữ nhân trong tộc vẫn phải chạy đi hái rau dại trái cây ở rất xa, lần này Trình Y dùng tới đòn gánh, tộc nhân vẫn luôn ghét bỏ nó cũng bắt đầu dùng theo, mỗi ngày tiết kiệm không ít thời gian.

Bởi vì cái gọi là một hồi thu hoạch vụ thu một hồi lạnh lẽo, qua mấy ngày sau cơn mưa trời bắt đầu chuyển lạnh. Mất thấy mùa đông sắp tới, mùa đông có thể sẽ thiếu rau dại trái cây cũng ít, chung quanh bộ lạc cũng không có. Nếu như vận khí tốt nói không chừng có thể ở ngoài mười dặm chung quanh có thể phát hiện trái cây không bị khi ăn hết. Tóm lại gần như không có, hơn nữa sẽ có nhiều động vật ngủ đông, con mồi sẵn được cũng giảm nhiều. Vì vậy mùa đông là mùa mà bộ lạc không thích trải qua nhất, không chỉ có rét lạnh mà còn khuyết thiếu lương thực. Một khi khan hiếm lương thực thì có thể xảy ra chiến tranh.

Mùa đông vừa tới, thời gian các nam nhân ra ngoài đi săn dần dài hơn, con mồi sẵn được cũng rất ít, các tộc nhân điều giảm lượng thức ăn đem con mồi tồn trữ để dành lại, trời lạnh nên thịt không dễ dàng hư hỏng.

Buổi tối lạnh, người ở đây cũng không cảm thấy cái gì chỉ có Trình Y là không chịu được. Cô lấy da thú trong phòng may lại thành một cái chăn đắp trên người, da thú cô chọn là loại da thú mềm mại mà có tính chống lạnh tốt.

Khi ngủ thì đem chăn đắp kín cả hai người nên cũng không thấy lạnh. Lại nói nhiệt độ thân thể của A Man cao, Trình Y núp vào trong lồng ngực của hắn ấm áp giống như ôm lò sưởi ấm.

Thời gian trước vì chuyện ôn dịch hai người còn không có giấc ngủ ngon thì càng không đề cập chuyện thân mật rồi. Hiện tại nỗi băn khoăn lo lắng tan đi, bọn họ được ăn uống no đủ nghỉ ngơi tốt liền bắt đầu có tâm tình có thể lực mà đi làm chuyện yêu rồi.

“A... a... người nhẹ chút!” Trình Y kêu rên.

“Rất nhẹ rồi.” A Man nằm trên người Trình Y ra sức mà đâm vào, lúc cô kháng nghị thì chậm lại một chút, nhưng mà lúc không chậm thì thô bạo đâm chọc.

Trình Y thờ gập, cái chăn bị hai người ném qua một bên, khoái cảm mãnh liệt giống như bão tố cuốn lấy cô, Trình Y bị đụng không chịu nổi ngón tay không ngừng cào lên lưng A Man.

Sau lưng truyền đến cảm giác đau nhẹ càng làm A Man hưng phấn, phảng phất như không biết mệt càng làm càng hăng. Bắt đầu còn bận tâm thể lực của Trình Y mà thả chậm tốc độ, càng về sau càng không còn tâm tư thương hương tiếc ngọc. Ngoại trừ làm, làm, làm, dùng sức làm A Man không còn tinh lực suy nghĩ chuyện khác.

Sau khi kết thúc một hồi hoan ái thoải mái Trình Y rơi mô hôi đầm đìa, ánh mắt hàm chứa ý xuân liếc nhìn A Man rồi kéo chăn trùm kín lật người đi ngủ.

Thể xác và tinh thần A Man đều rất thỏa mãn nên tâm tình rất tốt, tiến vào trong chăn kéo thân thể còn phiểm hồng của Trình Y. Không để ý cô còn hôn giận đem cô ôm vào trong ngực, hai tay hai chân quấn lấy thân thể cô, sau đó thỏa mãn đến cực điểm nhắm mắt lại thiếp đi.

Trình Y tức giận mở mắt trừng A Man, nhưng hấn nhắm mắt ngủ không nhìn thấy cô trừng hấn, tức giận đến há miệng cắn vào bờ vai chắc nịch của hấn. Nhìn thì không rõ lắm nhưng tuyệt đối có thể cho A Man cảm giác được chút dẫu rằng cô mới cười thỏa mãn nhắm mắt ngủ.

Mấy ngày sau có tộc nhân đi săn về toàn thân khó chịu, còn chưa ăn cơm tối liền ngất đi. Bệnh trạng rất nghiêm trọng, Trình Y không biết là hấn bị bệnh gì muốn đi tới bắt mạch thì bị vu y đoạt trước. Từ trước đến nay đều là người bệnh hoặc là người nhà bệnh nhân đi đến vừa thỉnh vừa cầu mới có thể làm cho lão nhân gia vu y bà ‘cổ mà làm’ đi chữa bệnh. Lần này không cần người đến thỉnh cầu, sau khi nghe được có người bị bệnh liền chủ động tới rồi.

Trình Y thấy vậy thì dừng lại bước chân đang tiến lên, tầm mắt tràn đầy địch ý của Búp Bê nhìn chằm chằm làm cho cô đột nhiên ý thức được, lần này vu y là muốn lấy công chuộc tội. Muốn lợi dụng lần khám và chữa bệnh này làm cho mọi người một lần nữa tin tưởng bà. Nếu như bệnh này vu y có thể chữa trị thì không còn gì tốt hơn.

Bởi vì không có ý định cướp lấy rồi thay thế bà hay là muốn khoe khoang, nên Trình Y tâm bình khí hòa lựa chọn một vị trí rồi ngồi xuống. Nâng cằm lên muốn nhìn một chút vu y khám và chữa bệnh cho người bệnh như thế nào.

Chung quanh cũng có mấy tộc nhân vây lại xem, cũng chính là nhìn thấy bọn họ đều nhìn nên Trình Y mới không lo lắng mà cùng nhìn. Ai ngờ đột nhiên Búp Bê hùng hổ đi tới, ngón tay chỉ thẳng vào mặt Trình Y, lớn tiếng chất vấn: “Nhìn cái gì? Muốn học lén tài nghệ sao?”

Trình Y có một chút tâm tư không trong sáng như vậy, bị Búp Bê nói ra nên có chút xấu hổ. Bất quá điểm mắt tự nhiên ấy không biểu lộ ra ngoài, bày ra thái độ nghi hoặc: “Không cho xem à? Rõ ràng bọn họ cũng nhìn xem mà.”

“Không giống nhau, bọn họ không biết y thuật có thể tùy tiện xem, người thì khác. Từ nay về sau lúc a mẫu ta chữa bệnh có thể cho người khác xem nhưng người không được ở gần nhìn. Vọng tưởng học trộm y thuật của a mẫu của ta,

vô sỉ!” Búp Bê hai tay chống nạnh ngăn cản tầm nhìn của Trình Y, giương cằm ánh mắt tràn đầy địch ý và ghen ghét trừng mắt nhìn Trình Y.

“Ha ha.” Trình Y bật cười, ánh mắt hiểu rõ nhìn vẻ mặt đờ phòng như phòng cướp của Búp Bê: “Ngươi cho rằng ta hèn hạ giống như ngươi sao?”

Nhìn Trình Y như không có việc gì đứng lên rời đi, Búp Bê cắn răng nói: “Ngươi mới hèn hạ, nếu như ngươi không hèn hạ thì sẽ không xui khiến A Man không để ý không hỏi tới ta!”

“Thực xin lỗi, nếu như ngươi có thể khiến người ta yêu thích, tin tưởng không chỉ có A Man, đại đa số nam nhân đều nguyện để ý ngươi. Trái lại, nếu như ngươi trở nên càng ngày càng khiến người chán ghét hoặc luôn được nuông chiều mà nói... Ta nghĩ không chỉ có A Man mà tất cả nam nhân đều sẽ mặc kệ ngươi!” Trình Y giọng điệu lạnh nhạt, ánh mắt mang theo châm chọc liếc nhìn Búp Bê rồi cất bước rời đi.

“Ngươi, ngươi nói ai? Ai chán ghét? A?!” Búp Bê tức giận đến tái mặt, nghiến răng nghiến lợi giậm chân nhìn phương hướng Trình Y rời đi.